

jo den aftale om førtidspension, som satspartierne indgik lige før jul.

Det afgørende for os har været, at det nuværende førtidspensionssystem efter vores opfattelse er slidt op. Derfor har vi presset på for at få en reform af den nuværende lov, der indeholder en stribe af urimeligheder.

For det første illusionen om, at førtidspensionister, der i dag ender på de lave satser, kan supplere pensionen med arbejdsindkomst. Det kan man ikke i virkelighedens verden. Man kan heller belåne det i nogen som helst bank. Derfor er det en sejr, en af de store, at forsørgelsesgrundlaget nu er hævet til dagpengeniveau.

Det andet urimelige i det nuværende system er ægtefælleaftrapningen, som mange har følt var meget brutal. Den er ikke væk i det nye system, men den er klart mildnet. Det er vi meget glade for, og derfor forstår vi heller ikke helt kritikken netop af ægtefælleindkomsten. Den er faktisk mildnet. Det tror jeg alle, der giver sig til at analysere tallene, vil medgive, uanset at det blev 85 pct. for samboende og gifte, hvor vi fra SF's side gerne havde set det helt fjernet.

Den tredje store gevinst er en urimelighed, der bliver fjernet. Det er en retssikkerhed, der i dag er ikkeeksisterende, hvor reformen lægger op til en langt klarere retssikkerhed. Man kan selv søge sin pension. Det blev frataget i et forlig mellem regeringen og de borgerlige partier for nogle år siden. Der er skriftlighed i alle led. Man kan selv deltage i sin sagsbehandling. Er man ikke enig, kan man bekende sin dissens i sagen. Det er klare retspolitiske fremskridt. Det er ikke fugle på taget; det er realiteter.

For det fjerde er det et opgør med det, man kunne kalde førtidssejpineriet i det nuværende system, idet det klargøres, at der ikke skal ske afprøvninger i alle tilfælde. Der er nogle tilfælde, hvor man, som det hedder i Matador, skal rykke direkte til pension.

Det er også understreget i bemærkningerne til lovforslag nr. L 137, side 14, at der er mennesker, der har et handicap, hvor handicapet alene giver behov for at restituere sig i et omfang, hvor man ikke skal søge efter restarbejdsevne.

Femte gevinst er, at det store sorte hul er formindsket. Jeg vil ikke garantere, at det er lukket, men jeg tør godt garantere, at det er formindsket med det, der ligger her. Det store sorte hul er det sted, hvor mennesker ender uden indkomst, fordi de er for syge til at arbejde og for raske til at få pension. Det betyder noget, at man fra nu af selv kan søge sin pension, at man dels ved at blive

visiteret til fleksjob sikres et underhold, også uanset at optjeningen i forhold til optjeningsreglerne er meget mindre end i forhold til dagpengesystemet, dels ved at vi i finansloven fik forlænget sygedagpengeperioden.

Og det sidste og afgørende for os er, at der nu er rettigheder i forbindelse med fleksjob, der i reformen er kraftigt forbedrede. Man kan godt diskutere – det synes vi også selv er ærgerligt – at ledighedsydelsen kun blev 91 pct. Men før var den altså 82 pct. Og vi har for vane i SF at støtte forbedringer, også selv om vi ikke får de 100 pct., vi ville.

Jeg skal i øvrigt ikke spille tiden med at sige, at vi her havde ønsket et a-kasse-medlemskab i stedet for at lave en ny opbygning i Socialministeriet. Det er et bekendt synspunkt, og vi har skændtes tilstrækkeligt om det i den offentlige debat, og den debat er afgjort.

I den debat, der har været i dagspressen, har der, så vidt jeg kan se, været fire debatpunkter. Det ene har været, at det fremover skulle blive sværere at få tilkendt en pension, end det er i dag, men det har jeg umådelig svært ved at se. For det første: Det fremgår, at man fra nu af selv kan søge pension. Hensigten med det er jo, at de mennesker, der er blevet frataget retten til at få prøvet deres sag, nu genvinder den ret, og mit gæt vil være, at det også vil betyde, at nogle mennesker vil få tilkendt pension efter at have søgt den.

Det andet er, som det også understreges i bemærkningerne, at der bliver nogle sager, hvor man går direkte på førtidspension i stedet for at skulle køres igennem et sejpineri. Det tror jeg også ender i flere pensionsafgørelser, og det synes jeg i øvrigt der er megen fornuft i. Vi har jo set af nogle undersøgelser fra Herning, at halvdelen af revalideringssagerne på institutionerne kun endte med, at pensionstilkendelsen blev udskudt et halvt år.

Den tredje grund til, at jeg ikke forstår diskussionen om færre pensionstilkendelser, er, at der faktisk regnes med et uændret antal førtidspensionstilkendelser. Hvis man vil være venlig over for reformens tanker, bygger de dels på et uændret tilkendelsestal, dels på forventning om flere fleksjob, end vi har i dag. Det er så et andet hovedkritikpunkt, fordi man siger, det er helt urealistisk at regne med 3.500, hvor vi i dag samlet kun har knap 8.000 fleksjob. Men hvorfor er det egentlig urealistisk? Reformen fjerner jo to barrierer for fleksjob.